

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **A., spol. s r.o.**, so sídlom H., IČO:X, *právne zastúpeného I. so sídlom D., IČO:X.v zastúpení advokátkou J.J.*, proti žalovanému: **Pamiatkový úrad Slovenskej republiky**, so sídlom C., *právne zastúpeného advokátom J. P., so sídlom B.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. PÚ-08/770-3/3955/22/REJ,MIS zo dňa 05. júna 2008, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/91/2008-104 zo dňa 19. novembra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/91/2008-104 zo dňa 19. novembra 2009 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Krajského pamiatkového úradu Trnava číslo: TT-08/293/2323/SI,Ka zo dňa 1.4.2008 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p., vec vrátil na ďalšie konanie a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd rozsudok odôvodnil zistením, že v tej istej veci bolo už skôr, dňa 9.8.2007, začaté konanie podľa § 106 ods. 2 písm. b/ a c/ stavebného zákona. Výsledkom tohto správneho konania bolo rozhodnutie Stavebného úradu Mesta Trnava č. OS a ZP-22621/2007-75759/2009/UI zo dňa 19.10.2007, ktorým bol žalobca uznaným vinným zo spáchania správneho deliktu podľa § 106 ods. 2 písm. b/ a c/ stavebného zákona za odstránenie časti mestského opevnenia cca 12 m na ulici H. v Trnave bez právoplatného rozhodnutia stavebného úradu v rozpore s vydaným stavebným povolením a overenou projektovou dokumentáciou, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 100 000,-- Sk. Na odvolanie žalobcu Krajský stavebný úrad Trnava, Odbor stavebného poriadku vydal dňa 14.1.2008 rozhodnutie číslo KSU-OSP-1163/2007/Ve, ktorým rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V čase prieskumného konania toto konanie ešte nebolo ukončené. Krajský súd z administratívneho spisu tiež zistil, že konanie podľa ustanovenia § 42 ods. 1 písm. g/, h/, k/ pamiatkového zákona, ktoré je predmetom tohto preskúmania, bolo začaté dňa 20.02.2008, teda neskôr ako konanie o zhodnom

správnom delikte podľa stavebného zákona, pričom krajský súd zdôraznil, že skutok je v oboch prípadoch zhodný a týka sa odstránenia časti mestského opevnenia (nepatrný rozdiel je len pokiaľ ide o rozsah; stavebný úrad uvádza cca 12 m a pamiatkový úrad 10 m). Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že ide o súbeh správnych deliktov, t.j. konkurenciu právomoci príslušných správnych orgánov konajúcich v rovnakej veci, pričom sa v takomto prípade zo zákona uprednostňuje dohoda medzi týmito príslušnými orgánmi, ku ktorej však nedošlo. Ak dohoda neexistuje, uplatní sa zásada predstihu, to znamená, že správne konanie dokončí ten príslušný správny orgán, ktorý začal konať prvý. V danom prípade je to stavebný úrad a preto povinnosťou pamiatkového úradu bude konanie podľa § 30 ods. 1 písm. f/ správneho poriadku zastaviť. Záverom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžo 102/2007 zo dňa 23.09.2009, v ktorom rieši právnu otázku uloženia sankcie za ten istý skutok, t.j. dvojité trestanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, eventuálne odvolaním napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Poukázal na ustanovenie § 250j ods. 2 O.s.p., podľa ktorého súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj správneho orgánu prvého stupňa a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že ak otázka údajného súbehu dvoch správnych deliktov nebola obsiahnutá v žalobe, prvostupňový súd sa otázkou tohto súbehu dvoch správnych deliktov zo zákona nemohol ani zaoberať. Ak sa však ňou nad rámec zákona zaoberal, mal sa ako predbežnou otázkou zaoberať aj z jeho strany konštatovaným správnym konaním, začatým na Stavebnom úrade v Trnave proti žalobcovi podľa § 106 ods. 2 písm. b/ a c/ stavebného zákona o správnom delikte v tom zmysle, že ak sa stavebný úrad dozvedel o správnom delikte dňa 20.06.2007, tento v súlade s ustanovením § 107 ods. 1 stavebného zákona mohol s konečnou platnosťou rozhodnúť najneskôr v lehote 20.06.2009 /dvojročnej prekluzívnej lehote/. Pokutu totiž podľa ustanovenia § 107 ods. 1 stavebného zákona možno uložiť iba do dvoch rokov odo dňa, keď sa správny orgán oprávnený na uloženie pokuty dozvedel o tom, že právnická osoba porušila alebo nesplnila povinnosť, najneskoršie však do 3 rokov odo dňa, keď došlo k uloženiu povinnosti alebo keď povinnosť mala byť splnená. V zmysle platných právnych predpisov u prekluzívnych lehôt, t.j. u lehôt uplynutím ktorých právo zanikne preto, lebo sa v tejto lehote neuplatnilo, súd na preklúziu prihliadne aj bez návrhu. Pri rozhodovaní súdu v predmetnej veci dňa 19.11.2009, právo na uloženie pokuty zo strany stavebného úradu žalobcovi v dôsledku jej uplynutia zaniklo. Keďže mal súd na túto okolnosť prihliadať aj bez návrhu, jeho odôvodnenie znamená nesprávne právne posúdenie veci, nedostatočné zistenie skutkového stavu a použitie nesprávneho právneho predpisu na danú vec. Z uvedeného vyplýva, že dvojnásobné uloženie sankcie za ten istý skutok v čase rozhodovania prvostupňového súdu (dňa 19.11.2009) neprichádzalo do úvahy a dvojité trestanie za rovnaký skutok pripúšťa aj trestný poriadok. Zrušenie preskúmaných rozhodnutí prvostupňovým

súdom s poukazom na to, že v danej veci ide o súbeh dvoch správnych deliktov, t.j. konkurenciu právomoci príslušných správnych orgánov konajúcich v rovnakej veci, taktiež nemá oporu v ustanovení § 30 ods. 1 písm. f/ správneho poriadku, pretože podľa spomenutého ustanovenia správny orgán konanie zastaví ak zistí, že vo veci začal konať iný príslušný správny orgán, ak sa správne orgány nedohodli inak. Základom pre posúdenie zastavenia konania je možný súbeh správnych konaní vedených príslušnými správnymi orgánmi v rovnakej veci, a konštatovaná zo strany prvostupňového súdu konkurencia právomoci správnych orgánov nemohla zo zákona nastať z dôvodu, že zákon č. 49/2002 Z.z. v znení zákona č. 479/2005 Z.z. o ochrane pamiatkového fondu zveril rozhodovanie o pokutách za protiprávne konanie na presne v zákone vymedzenom úseku ochrany pamiatkového fondu do kompetencie tam uvedených orgánov štátnej správy, pričom rozhodovanie o pokutách v stavebnom zákone na uvedenom úseku zveril do kompetencie stavebných úradov, preto žiadna konkurencia právomoci v konaniach o uložení za správny delikt nemohla nastať. V intenciách uvedeného, pri dodržaní zo strany pamiatkových orgánov vecnej, miestnej a funkčnej príslušnosti v preskúmanom správnom konaní, sa ustanovenie § 30 ods. 1 písm. f/ správneho poriadku (pojednávajúce v dispozícii tejto právnej normy na inom príslušnom správnom orgáne, ktoré tvorí základ odvolaním napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu) nemohlo aplikovať. Ku konštatovaniu zo strany prvostupňového súdu, že skutok bol zhodný uviedol, že z dôvodu rozdielnych skutkových podstatí u správnych deliktov podľa príslušných ustanovení pamiatkového zákona a stavebného zákona, sa v každom proti žalobcovi jednalo o rozdielny predmet konania ako aj rozdielne skutkové okolnosti, ktoré viedli k ich naplneniu, čím nemohlo dôjsť k totožnosti skutku a ani totožnosti konania v tej istej veci.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť a priznať náhradu trov konania. Argumentoval, že v rámci správneho konania o uložení sankcie je správny orgán povinný uplatňovať zásadu *ne bis in idem* v prípadoch, ak sa jedná o jeden hmotný objekt „útoku“, ktorý je zhodný a kde ide o ochranu jedného a toho istého verejného záujmu. Je teda vylúčené aby bol páchatel' stíhaný na základe viacerých ustanovení alebo zo strany viacerých inštitúcií, ktoré bránia zhodný predmet ochrany verejného záujmu, pretože vylúčenie tejto zásady by bolo protiprávne. Nemôže tiež súhlasiť s názorom žalovaného, že uplynutím prekluzívnych lehôt dochádza *de facto* k zastaveniu správneho konania, pretože tento nemá oporu v právnom poriadku. Správny orgán v konaní a pri rozhodovaní musí vychádzať zo základných zásad konania a správne konanie sa považuje za ukončené až vydaním rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť. Stotožnil sa so záverom žalovaného, že uplynutím prekluzívnej lehoty zaniklo právo príslušného správneho orgánu na uloženie sankcie, ale zánik práva nespôsobil automaticky skončenie správneho konania vedeného týmto správnym orgánom proti žalobcovi. Konanie malo byť ukončené v intenciách správneho poriadku rozhodnutím vo veci samej alebo zastavením konania a malo byť žalobcovi doručené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, rozhodnutie verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1,3 O.s.p.) .

Najvyšší súd zistil, že krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správny rozhodnutím z dôvodu, že v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (iné dôvody ako uviedol žalobca vo svojej žalobe), ktorú videl v tom, že vzhľadom na súbeh dvoch správnych deliktov, t.j. konkurenciu právomoci príslušných správnych orgánov, ktoré konajú v rovnakej veci (stavebného úradu a pamiatkového úradu), bude povinnosťou žalovaného, resp. prvostupňového správneho orgánu, konanie podľa § 30 ods. 1 písm. f/ správneho poriadku – zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších právnych predpisov - zastaviť; iba ak by došlo k inej dohode medzi konkurenčnými správnymi orgánmi.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného najvyšší súd zistil, že Krajský pamiatkový úrad Trnava rozhodnutím zo dňa 1.4.2008 číslo: TT-08/293/2323/SI,Ka uložil žalobcovi za správne delikty podľa ust. § 42 ods. 1 písm. g/, h/ a k/ zákona č. 49/2002 Z.z. v znení zákona č. 479/2005 o ochrane pamiatkového fondu (ďalej len pamiatkový zákon) pokutu vo výške 500.000.-Sk z dôvodu, že z jeho strany ako stavebníka novostavby „Rodinné domy s vybavenosťou na parcele č. X. na M. v Trnave“ bezprostredne súvisiacej aj s obnovou časti hradieb, v rozpore s podmienkou č. 3.1 rozhodnutia KPÚ č. TT-04/1033/3771 zo 16.7.2004, v období medzi 10.5.2007 až 18.6.2007 došlo v 10 metrovom úseku k odstráneniu zachovaného stredovekého muriva hradieb v celej svojej výške s nahradením odstránených pôvodných hradieb novovybudovaným tehlovým múrom z použitej starej tehly, a tiež pri pokrytí striech novostavieb bola namiesto keramickej pálenej krytiny použitá neodsúhlasená betónová krytina čiernej farby. K uloženiu pokuty došlo na základe skutočností zistených zamestnancami Krajského pamiatkového úradu Trnava pri ohliadke časti Mestskej pamiatkovej rezervácie Trnava dňa 19.6.2007 po začatí správneho konania, ktoré bolo žalobcovi oznámené listom zo dňa 19.2.2008. V dôsledku podaného odvolania žalovaný ako druhostupňový správny orgán rozhodnutie zmenil a žalobcovi za správne delikty uložil pokutu vo výške 100.000.-Sk, ktorú odôvodnil tým, že vyhodnotil stavebno-technický stav časti mestského opevnenia pred jej nepovoleným odstránením aj to, že žalobca požiadal o posúdenie tohto stavu autorizovaného inžiniera pre nosné konštrukcie a statiku stavieb Ing. Mariána Petráša, pričom ide o skutočnosti, ktoré možno vyhodnotiť ako také, ktoré výrazne znižujú závažnosť protiprávneho konania žalobcu.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že stavebným úradom Mesta Trnava bolo dňa 9.8.2007 začaté konanie podľa § 106 ods. 2 písm. b/ a c/ stavebného zákona, ktorý rozhodnutím zo dňa 19.10.2007 č. OSaZP-22621/2007-75759/2007/UI uznal žalobcu vinným zo spáchania

správneho deliktu podľa § 106 ods. 2 písm. b/ a c/ stavebného zákona za odstránenie časti mestského opevnenia cca 12 metrov na ulici H. v Trnave bez právoplatného rozhodnutia stavebného úradu, v rozpore s vydaným stavebným povolením a overenou projektovou dokumentáciou, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 100.000.-Sk. Na odvolanie žalobcu Krajský stavebný úrad Trnava rozhodnutie Mesta Trnava zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V novom konaní stavebný úrad ešte nerozhodol.

Predmetom správneho konania vedeného na stavebnom úrade Mesta Trnava je teda správny delikt podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon). Sankcie za porušenie ust. § 106 tohto zákona sa ukladajú na princípe objektívnej zodpovednosti. K tomu je potrebné zdôrazniť, že ukladanie peňažných pokút je jedným z mála prostriedkov na zabezpečenie stavebnej disciplíny, ktoré má stavebný úrad v rámci svojej pôsobnosti k dispozícii. Právo uložiť pokutu je pritom zákonom časovo obmedzené, pre právnické osoby v tomto smere platí ustanovenie § 107 ods. 1 stavebného zákona, podľa ktorého pokutu možno uložiť iba do dvoch rokov odo dňa, keď sa orgán oprávnený na uloženie pokuty dozvedel o tom, že právnická osoba alebo fyzická osoba oprávnená na podnikanie porušila alebo nesplnila povinnosť (§106), najneskoršie však do 3 rokov odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti alebo keď povinnosť mala byť splnená.

Konanie o správnych deliktoch sa spravuje zásadou oficiality. Správny orgán je povinný začať konanie ak sa dozvie o správnom delikte, pričom na konanie o správnych deliktoch sa vzťahuje správny poriadok (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní). Ak sa správne konanie začalo, správny orgán je povinný o veci konať a rozhodnúť.

Zastavenie správneho konania predstavuje jednu z foriem, ktorou sa správne konanie uzatvára konečným spôsobom. Dochádza k nemu v prípadoch ustanovených v správnom poriadku alebo v osobitných zákonoch z dôvodov, ktoré bránia pokračovať v konaní. ***Pri zastavení konania je správne konanie meritórne skončené skôr, než sa dospeje k rozhodnutiu vo veci samej. Dôvody na zastavenie konania sú vymedzené taxatívne a ak sú splnené zákonné podmienky, správny orgán nemá inú možnosť ako konanie zastaviť.*** Správny poriadok v podstate vylučuje voľnú úvahu.

Podľa § 30 ods.1, písm. f) Správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak zistí, že vo veci už začal konať iný príslušný správny orgán, ak sa správne orgány nedohodli inak.

Kľúčovou otázkou pri výklade a aplikácii uvedeného ustanovenia je ustálenie pojmu „vec“. Vecou, t.j. predmetom správneho konania je skutok, ktorý je súčasne kvalifikovaný ako konkrétny správny delikt, podľa konkrétneho ustanovenia zákona, alebo viacerých zákonov z oblasti správneho práva.

Podľa zistenia najvyššieho súdu, krajský súd zamenil pojem „vec“ s pojmom skutok. Tento jeho právny názor by viedol k dôsledku, že v oblasti správneho trestania by bol pojmovovo vylúčený vznik jednočinného súbehu, t.j. stavu, keď jedným skutkom sú porušené dva alebo viaceré záujmy chránené zákonom, resp. viacerými zákonmi v oblasti správneho

práva. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje, že vznik jednočinného súbehu nie je vylúčený ani v trestnom práve. Naopak vznik tejto situácie je predpokladaný trestným zákonom v úprave úhrnného trestu (§ 41 Tr.zák.). Z uvedeného vyplýva, že dôsledky súbehu sa neprejavujú vo vylúčení deliktuálnej zodpovednosti za niektorý zo skutkov, ale v pravidlách ukladania trestov.

Výkladovou pomôckou v oblasti správneho trestania je Odporúčanie Výboru ministrov č. R(91) 1 členským štátom o správnych sankciách, ktoré bolo prijaté Výborom ministrov 13.02.1991 na 452. stretnutí zástupcov ministrov. Odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve a praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladajú osobám tresty za správanie v rozpore s platným právom, či už pokuty alebo iné sankčné opatrenia či už peňažné alebo nepeňažné. Tieto tresty sú označované ako správne sankcie.

Podľa zásady č. 3 tohto odporúčania, *osoba nemôže byť správne potrestaná dvakrát za ten istý skutok, na základe toho istého zákona (ustanovenia zákona) alebo zákonov chrániacich ten istý spoločenský záujem. Uvedené zakotvuje zásadu ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom), podľa ktorej **nik nemôže byť dvakrát potrestaný za ten istý skutok na základe toho istého zákona (ustanovenia)**. Premietnutie tejto zásady pochádzajúcej z trestného práva do správneho práva nebráni vzniku situácie, pri ktorej jedno protiprávne konanie (prečin) konštituuje dva alebo viacero protiprávných skutkov v zmysle správneho práva, z ktorých každý môže mať za následok uloženie osobitnej sankcie a tieto môžu spadať do kompetencie rôznych správnych orgánov.*

Ak ten istý skutok umožňuje začať konať dvom alebo viacerým správnym orgánom, na základe zákonov (ustanovení) chrániacich rôzne spoločenské záujmy, každý z týchto orgánov musí vziať do úvahy každú sankciu predtým uloženú za ten istý skutok.

V tomto prípade je zakotvená požiadavka, aby každý z orgánov zohľadnil každú uloženú sankciu za ten istý skutok, napríklad tam, kde musí sankciu, ktorú uloží, zvoliť z určitého rozpätia alebo škály sankcií.

Z uvedeného odporúčania je zrejmé, že súbeh správnych deliktov nie je vylúčený, musí byť však zohľadnený pri ukladaní sankcie, kedy každý z orgánov musí vziať do úvahy každú sankciu uloženú predtým za ten istý skutok, v danom prípade ak ide o pokutu, pri ukladaní výšky pokuty musí zohľadniť už pokutu uloženú iným orgánom za ten istý skutok.

Odvolací súd preskúmal zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí v intenciách dôvodov podaného odvolania a dospel k záveru, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil z hľadiska ust. § 30 ods. 1, písm. f) Správneho poriadku ako totožnosť vecí, ktoré sú predmetom dvoch samostatných administratívnych konaní. V dôsledku toho sa meritórne nezaoberal dôvodmi žaloby.

Vychádzajúc z uvedeného nie je dôvod na zastavenie konania žalovaným a s prihliadnutím na skutočnosť, že verejným záujmom je ochrana kultúrnych pamiatok, je krajský súd povinný vec meritórne preskúmať a v novom rozhodnutí sa vypořiadat' so všetkými námietkami žalovaného.

Najvyšší súd ako súd odvolací preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§226 O.s.p.).

V novom konaní rozhodne súd aj o náhrade trov odvolacieho konania (§224 ods. 1,3 O.s.p. v spojení s ust. § 246c O.s.p.).

Najvyšší súd Odporúčanie Výboru ministrov č. R(91) 1 členským štátom o správnych sankciách, ktoré bolo prijaté Výborom ministrov 13.02.1991 na 452. stretnutí zástupcov ministrov založil do administratívneho spisu ako dôležitú výkladovú pomôcku v oblasti správneho trestania.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. januára 2011

J. Ivan Rumana, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková

Maska Judikatúry (JU)

Rozhodnutie	Autor	Názov
-------------	-------	-------

3 Sžo 79/2010	Najvyšší súd SR	Súbeh správnych deliktov
---------------	-----------------	--------------------------

Poznámky a komentáre sudcov:

Právna oblasť	Správne súdnictvo – správne trestanie - súbeh správnych deliktov
Označenie účastníkov	A., spol. s r.o. vs. Pamiatkový úrad Slovenskej republiky
Číslo konania	3 Sžo 79/2010
Dátum rozhodnutia	18.01.2011
Dotknuté ustanovenie právneho predpisu	§ 30 ods.1, písm. f) zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní
Súvisiaca judikatúra	3 Sž 81/2007 [Markíza – Slovakia]
Zostavil	J. Ivan Rumana
<p>Stručný opis riešeného problému / Právna veta/ Ratio decidendi</p> <p>Zásada ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom), podľa ktorej nik nemôže byť dvakrát potrestaný za ten istý skutok na základe toho istého zákona (ustanovenia) nevyklučuje vznik súbehu správnych deliktov.</p> <p>Každý z deliktov v súbehu môže mať za následok uloženie osobitnej sankcie a tieto môžu spadať do kompetencie rôznych správnych orgánov. Každý z týchto orgánov však musí vziať do úvahy už sankciu predtým uloženú iným orgánom za ten istý skutok v súbehu .</p>	